

VEČERNI AVTOBUS

Janez Menart

Ploska svetilka, modra kot hipermangan,
ili v stresaajočem se stropu kot medel dragulj.
V sunkih zavor plahuta, naprej in na stran,
kakor z elastiko nanjo pripet,
nočni metulj.

Zmamljen na trnek svetlobe, loveče s tresljaji,
v pičlih možgančkih pozabil je pojme: trata,
zemlja, vesolje, prostost, in kakor slep
prhnil iz mraka na poljski postaji
skozi odsiknjena vrata.

Zdaj drgeta od opoja, ki z njim je ves presvetljen,
kakor magnetna igla v nemirnem kompásu
stalno težeč v svetli krog, ki v mrak se blesti,
kot da ostal bo večno nespremenjen
v kraju in času.

A ko obstane motor in tènko tleskne stikalo,
čar bo odblisnil in streznjen bo blodil v neznani,
hladni, moreči noči, prhek in sam,
blodil in blodil. In kar bo za njim še ostalo,
bo le simbol v pozabljivih možganih.

PREGLED

Janez Menart

Za rentgenskim zaslonom stala
je ona,
»moja mala«,
B. P.
Potem,
na pol za šalo,
potegnil je navzdol,
pogledal malo
in me mehko udaril s hrbtom rôke:
»Poglej te boke, stari!
Tovarna za otroke!

Sam bog te vari!«
Odrinil je zaslon navzgor
in rekel »hvala!«.
A moja roka ga je zadržala:
Na robu medlega zaslona
režala se je spakasta lobanja.
Pretresen zrl sem vanjo
in z grozo mislil: Kaj je to res ona?
»Daj, reci: Ljubim te!« sem zamrmral
in se že misli zbal.
Molčala je. Potem, čez čas,
čeljust je vendar tógo vzdrgetala,
kot da njen »Ljubim te!«
ni bil njen glas.
In tisti hip
je misel tresčila tja med kosti,
v zaslon in v aparate in spet vame,
jih raziskrila v ione in v atome,
v protone in v nevtrone in v magnetna polja
in v sonca in v ozvezdja in v vesolja —
in v hipu blazne groze in omame
mi je zastal utrip.

Ko je prešlo, sem vztrepetal:
Naj misel,
pa čeprav je res,
svetà ne melje!
Nikamor to ne vodi,
le v blaznost pelje.
Vse táko bódi,
kot za oči od vekomaj je stalo.

In sem pritisnil na stikalo.

In spet je tam v milini ženski stala
vsa zemeljska, v prozornem spodnjem krilu
in zapeljivem rožnatem perilu
in se smehljala.

In kakor da sem znova našel nekaj,
kar sem za vekomaj izgubil,
sem nežno sklonil se tesnó do nje
in jo poljubil.